

РЕШЕНИЕ

№ 2100

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 15.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9143** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. А. Х., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], бл. № 9, вх. Б, ет. 2, ап. 8, чрез адв. К. К., срещу Разпореждане № 214-00-965-5 от 17.05.2021 г. на ръководител на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО поради неизпълнени условията на чл. 54а от КСО, потвърдено с Решение № 1040-21-665/30.06.21 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град - Т. В., с което на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а, ал. 1, т. 1 от КСО на жалбоподателя е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

С жалбата се навеждат доводи, затова че постановеното разпореждане и потвърждаващото го решение са незаконосъобразни и неправилни.

Иска се от съда да постанови решение, с което да ги отмените изцяло.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата на основания изложени в нея и претендира разноски. Адв.К. – моли съдът да уважи жалбата по съображения, изложени в същата. Относно експертизата на вещото лице моли съдът да има предвид, че във всяко предприятие служителите получават тези документи подписани и те не са длъжни да знаят как точно се подписва този човек.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява в процеса от юрисконсулт В., която изразява становище за неоснователно оспорване. Моли съдът да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Моли за срок за писмени

бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

За СПП, редовно призована, не се явява представител.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, Административен съд София-град намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО. Изхожда от надлежна страна, за която атакуваният административен акт е неблагоприятен и е съответна на изискванията за форма и реквизити, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

При извършена проверка от контролни органи в НОИ на [фирма], ЕИК[ЕИК], приключил с Констативен протокол № KB-5-21-00854355/14.12.2020, по безспорен начин е установено, че по данни от търговския регистър дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК] е регистрирано на 31.08.2009 г. със собственик и управител С. Г. Л., от 08.12.2010 г. дружеството обаче е преименувано на [фирма] с едноличен собственик и управител Е. П. П.. За едноличен собственик и управител на дружеството е вписан И. Д. И., със седалище на дружеството [населено място],[жк][жилищен адрес]. Издадена е заповед № ЗР-5-21- 00662892/15.10.2019 г. за извършване на ревизия на осигурителя [фирма]. Посетен е адреса на седалището на дружеството - [населено място],[жк][жилищен адрес] но не е осъществен контакт с управител или упълномощен представител на дружеството, за което е съставен протокол за посещение № ПТ-5-21- 00854352\02.07.2020 г.

След поискано съдействие от НАП с отговор вх. № 1043-21-11241, ТП на НОИ - С. е уведомено за извършена проверка на [фирма].

Според ТД на НАП, за [фирма] има подадена ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2017 г. с декларирани приходи, разходи и счетоводна печалба. В декларацията е вписан вх. № 12566944/25.03.2018 г. на ГФО в ТРРЮЛНЦ, при извършена проверка в Агенцията по вписвания е установено, че с вх. № 114259/14.06.2018 г. е публикуван ГФО на дружеството с отразени приходи за годината. В отчета не са посочени налични парични средства. В ГДД за 2018 година е посочен избор на облагане по реда на ЗКПО.

В подадената-ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2018 г. от страна на дружеството е посочен с декларирани приходи, разходи и счетоводна печалба. В декларацията е вписан вх. № 13637165/29.03.2019 г. на ГФО в ТРРЮЛНЦ, при извършена проверка в Агенцията по вписвания обаче е установено, подаден такъв. В ГДД за 2019 година е посочен избор на облагане по реда на ЗКПО.

За периода от 01.01.2017 г. до 28.05.2019 г. вкл. задълженото лице е било регистрирано по ЗДДС, като подаваните справки-декларации по ЗДДС са нулеви.

Има подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2017 г. с декларирани финансови резултати, подаден е ГФО за 2017 г. с отразени приходи за годината /има регистрирани касови апарати./

На името на дружеството са регистрирани - deregистрирани 3 фискални устройства на адрес [населено място], р-н Н., [жилищен адрес].

С изх. №1029-21-11241 #6/03.06.2020 г. от ТД на НАП - С. град за периода 2017 -2019 г. е изискана информация за отчетените обороти от регистрираните фискални устройства и справка по чл. 73, ал. 1 и 6 от ЗДДФЛ за изплатени доходи на лица.

В отговор от НАП е предоставил информация на ТП на НОИ - С. град за отчетени обороти от две ФУ на адрес [населено място], р-н Н., [жилищен адрес] от 16.04.19 г. -

23 отчета. Наличните отчети, според контролните отгани, водят до индикации, че продажбите не са в реален размер.

За осъществяване на контакт с управителя на дружеството И. Д. И. е поискано съдействие от СДВР, във връзка с което ТП на НОИ С. - град е уведомено, че контакт с лицето не е осъществен.

Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода след август 2017 г. са подавани по интернет с КЕП на името на И. Д. И.

При извършена проверка в информационната система на НОИ е установено, че съгласно справка „Трудови договори”, в дружеството по трудови договори са назначени 7 лица за периода от май 2018 г. до януари 2020 г., в т.ч. и за С. А. Х..

За изясняване на правнозначими обстоятелства от контролните органи при ТП на НОИ С. - град са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44 - 46 от АПК и до наетите по трудови правоотношения лица.

Със С. А. Х. е осъществен телефонен контакт, в който Х. е дал сведения и пояснения.

С оглед установените обстоятелства, контролният орган на НОИ е приел, че от януари 2017 г. до приключване на проверката [фирма], не е извършвало търговска дейност и данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 27.11.2018 г. до 21.01.2019 г. са подавани неоснователно. В тази връзка са издадени задължителни предписания за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, вкл. за С. А. Х. за периода от 27.11.2018 г. - 21.01.2019 г. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания са предприети действия за служебното заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО по реда на чл. 4, Наредба № Н-13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, с обжалваното Разпореждане № 214-00-965-5 от 17.05.2021 г. на ръководител на осигуряването за безработица е постановен отказ за отпускане на ПОБ.

Мотивите на жалбоподателя, че неправилно е постановен отказ за отпускане на обезщетение, АО приел за неоснователни, с процесното решение отхвърлил жалба вх. № 1012-21-861 от 21.06.2021 г. от С. А. Х. в частта ѝ срещу Разпореждане № 214-00-965-5 от 17.05.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица като неоснователна и потвърдил Разпореждане № 214-00-965-5 от 17.05.2021 г., на ръководителя на осигуряването за безработица, като правилно и законосъобразно.

По делото е прието заключение по изготвената съдебно графическа експертиза.

Недоволен от така постановеното решение, Х. оспорва същото в настоящото производство с доводи за незаконосъобразност и неправилност.

При служебно извършената проверка за законосъобразност на обжалваното решение, настоящият съдебен състав констатира, че същото е произнесено от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила за неговото издаване и в съответствие с приложимите материалноправни норми. Този извод се налага по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в производството по чл. 118 от КСО е Решение № 1040-21-665/30.06.21 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, поради което преценката за законосъобразност се извършва по отношение него. В конкретния случай решението на директора на ТП на НОИ Б. съдържа изложение на фактическите основания, анализ на събраните в хода на производството доказателства и

формираните въз основа на тях правни изводи относно възраженията на жалбоподателя Х..

Съгласно чл. 54ж от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. В този смисъл разпореждането, послужило за издаване на оспореното решение е издадено от компетентен орган.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, буква „б“ от КСО разпорежданията, с които се отказва отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО се оспорват по административен ред пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В този смисъл обжалваното в настоящото производство Решение № 1040-21-665/30.06.21 г. е издадено от компетентен орган - Директора на ТП на НОИ С.-град.

Съдът не установи съществени нарушения при издаването на оспорения административен акт, които да водят до отмяната му на това основание. Решението е издадено в писмена форма и съдържа нормативноустановените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, поради което е спазена предвидената в закона форма.

Съдът установи, че решаващият орган е приложил правилно материалния закон по следните съображения:

С обжалваното решение е потвърдено Разпореждане №214-00-965-5 от 17.05.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж. ал.1 и във връзка с чл.10 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица.

В жалбата си Х. твърди, че обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни. Претендира, че упражняваната от него трудова дейност в дружеството не е задължително да бъде търговска, а може да се изразява и в подготовка за започване на търговска дейност. Заявява, че е имал сключен и вписан трудов договор, от което следва, че работодателят има задължение да му осигури работа и дори да не е имало осигурена такава, същият е длъжен да го осигури.

Съдът намира твърденията на жалбоподателя за изцяло неправилни и погрешни, тъй като са извършени при неправилно тълкуване на приложимите разпоредбите за социално осигуряване.

От събраните по делото доказателства се установява , че със заявление от 28.01.19 г. С. Х. е сезирал административния орган с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. Съгласно справка за приети, върнати и липсващи документи с вх.№214-00-965-1/28.01.2019 г., към нея е приложил като доказателство за наличието на предвидената в разпоредбата на чл. 54а, ал.1 от КСО предпоставка за възникване на правото на парично обезщетение за безработица Заповед №12/21.01.2019 г., издадена от осигурител [фирма], за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 21.01.2019 г., на основание чл.71, т. 1 от Кодекса на труда.

Разпоредбата на чл.54а, ал.1 от КСО /редакция в сила от 01.01.2018 г. г./ определя, че право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които:

1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта;
2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168;
3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а. ал. 1 от Кодекса на труда.

Разпоредбата на чл. 54а. ал. 4 от КСО определя, че парично обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 дни от тази дата.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и ред, определени с акт на Министерския съвет.

Видно от данните по преписката предвид представените от С. А. Х. документи и наличните данни към 2019 г., подадени по реда на чл. 5, ал. 4. т. 1 от КСО, с разпореждане № 214-00-965-1/04.02.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал.1, чл. 54б. ат.1 и чл. 54в. ал.1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 21.01.19 г. до 20.11.2019 г. в размер на 70,30 лева дневно.

С разпореждане № 214-00-965-2/13.11.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл.54г, ал.4 от КСО е спряно производството по изплащане на парично обезщетение за безработица, считано от 01.10.2019 г., с мотив „до извършване на проверка от компетентен орган в [фирма], ЕИК[ЕИК]“.

С разпореждане №214-00-965-3/17.05.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл.55 от АПК е възобновено производството по изплащане на парично обезщетение за безработица, считано от 01.10.2019 г.

С разпореждане №214-00-965-4 /17.05.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 2, т.1 от КСО е отменено разпореждане № 214-00-965-1/04.02.2019 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица.

С разпореждане № 214-00-9965-5/17.05.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл.10 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по заявление вх.№ 214-00-965/28.01.2019 г. с прекратено правоотношение от 21.01.2019 г.

С разпореждане №214-00-965-6/18.05.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл.114, ал.2 и във връзка с чл.114. ал. 2, т. 2 от КСО е постановено възстановяване на добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 21.01.2019 г. до 30.09.2019г.

След получаване на 08.06.2021 г. от жалбоподателя на разпореждания № 214-00-965-3, № 214-965-4, № 214-965-5 и № 214-00-965-6 всички на ръководителя на осигуряването за безработица с жалба вх.№ 1012-21-861/21.06.2021 г. е оспорил само разпореждане № 214-965- 5/17.05.2021 г. и разпореждане № 214-00-965-6 от 18.05.2021 г. По повод жалбата, срещу разпореждане № 214-00-965-5/17.05.2021 г. е

постановено Решение №1040-21-665/30.06.2021 г. на Директор на ТП на НОИ - С. град, предмет на спора в настоящото производство. По отношение оспорване на разпореждане № 214-00-965-6 от 18.05.2021 г. е образувано отделно от настоящото производство.

Събраните в хода на административното производство писмени доказателства са допълнени от събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, като съвкупният им анализ несъмнено подкрепя законосъобразността на оспорения в настоящото производство административен акт.

Във връзка с извършен последващ контрол от контролните органи на ТП на ПОИ - С. град във връзка с подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО са установени множество фирми - осигурители, подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови правоотношения и данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурени при тях лица върху максимален осигурителен доход, без да са внесени дължимите осигурителни вноски и без да са налице данни за осъществявана от тях стопанска дейност, което е довело до неоснователно изплащане за парични обезщетения, с което са нанесени щети на фондовете на държавното обществено осигуряване. Сред тези фирми е [фирма], като от дружеството са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4. т.1 от КСО за С. А. Х..

Следва да се има предвид, че с оглед спецификата на производството по отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица става въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО и представени от лицата документи за отпускане на обезщетението, без да се извършва проверка по документацията на осигурителя.

Съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО, контролните органи на ПОИ при изпълнение на служебните си задължения извършват проверки и ревизии във връзка с дейността, възложена на НОИ. Именно в тази връзка и при изпълнение на предоставената им законова възможност, контролните органи на НОИ са извършили и последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, при които са установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя [фирма], които са от съществено значение за правото на паричното обезщетение за безработица на жалбоподателя.

Извършената от контролните органи на НОИ, както и извършената проверка от страна на компетентните органи на НАП, на осигурителя [фирма] е приключила, като резултатите от нея са обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00854355/14.12.2020 г., издаден от контролен орган на ТП на НОИ - С. град. Установени са нови факти и обстоятелства, подробно изложени в мотивите на оспорваното решение, от които се обосновава изводът, че [фирма], не е извършвало търговска/стопанска дейност, която да поражда необходимост от назначаване на лица по трудово правоотношение. В тази връзка, спрямо назначените лица не е изпълнен състава на чл. 10 от КСО и § 1, ал.1. т. 3 от ДР на КСО и те не са били осигурени лица при посочения осигурител. Въз основа на събраните доказателства контролният орган е посочил следните установявания: При извършена проверка в „Регистър приход“ в информационната система на НОИ е установено, че от месец януари 2015 г. - март 2019 г. вкл. няма данни за внесени дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към дата на проверката задълженията на наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 93

754,16 лева (изчислен по подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в ГД на НАП). За осъществяване на контакт с И. Д. И. едноличен собственик и управител на дружеството от 03.08.2017 г. (същия собственик/управител на 60 дружества по данни от ТР) в предходни/паралелни проверки е търсено съдействие и от органите на СДВР през годините, но такъв не е осъществен. По данните съдържащи се в ИС на НАП за [фирма] и предоставените доказателства от НАП има подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2017 г. с код основна дейност - 9602- „фризьорство и козметични услуги“ - с деклариран приходи в размер на 31460,00 лева, разходи и счетоводна печалба. В декларацията е вписан вх.№ 12566944/25.03.2018 г. на ГФО в Търговския регистър, при извършена проверка в Агенция по вписванията е видно публикуван друг ГФО с вх.№114259/14.06.2018 г. с отразени приходи за годината от дейност – „ресторантьорство" в размер на 27 000.00 лева. В отчета не са посочени налични парични средства. В ГДД за 2018 г. е посочен избор на облагане по реда на ЗКПО. В подадената ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2018 г. от страна на дружеството е посочен код на основна дейност -7490" - „др. проф. дейности некласифицирани другаде“ - с деклариран приходи, разходи и счетоводна печалба. В декларацията е вписан вх.№ 13637165/29.03.2019 г. на Г'ФО в ТР, при извършена проверка в Агенцията по вписванията обаче не се установи, подаден такъв. За периода от 01.01.2017 г. до 28.05.2019 г. вкл. задълженото лице е било регистрирано по ЗДДС, като подаваните справки - декларации по ЗДДС са с нулеви данни. Предвид задължения за дължими публични вземания - данъци и осигурителни вноски е образувано изпълнително дело на дружеството с №170296933/2017 г. и са наложени обезнечителни мерки - заповед. По отношение на изисканата информация за отчетени обороти от регистрираните фискални устройства и справка по чл.73, ал.1 и 6 от ЗДДФЛ за изплатени доходи на лица за периода 2017-2019 г. е представена информация от ТД на НАП. В отговора са посочени обороти от две фискални устройства и двете регистрирани на адрес [населено място], р-н Н., [жилищен адрес] от дата 16.04.2019 г. - 23 отчета в размер на 186 178,66 лева и от дата 21.11.2018 г. - 23 отчета в размер на 64 270,25 лева и изложена констатация, че наличните отчети водят до индиция , че продажбите не са в реален размер. От страна на дружеството няма данни за подадени справки по чл. 73, ал. 1 и 6 от ЗДДФЛ, което не кореспондира с големия брой подадени осигурителни декларации на лица по безтрудова правоотношения.

От изложените по-горе факти и обстоятелства, установени при извършените проверки на НАП и НОИ е обоснован извода, че дружеството [фирма] за времето от 1 януари 2017 г. до настоящия момент не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор и лица по безтрудова правоотношения за осъществяването ѝ. В този смисъл лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО, тъй като не се установяват данни за реално упражнявана трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителни вноски не са дължими. Прието е

за установено, че фактите и обстоятелствата сочат, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО.

Предвид гореизложените факти и обстоятелства, установени при извършените проверки и на основание на изложените констатации от контролните органи на ТП на НОИ са предприети действия за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО, подадени от [фирма].

Съгласно чл.10, ал.1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 и чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването й.

С §1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал.1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счете за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурителното правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до обоснования извод, че лицата за които са били подавани данни не са осигурени лица, т. к. не са извършвали трудова дейност през горесцитирания период, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал.1 от КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, в т.ч. и за жалбоподателя С. А. Х..

Предвид изложеното С. А. Х. не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал.1 и §1. ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма] за периода от 27.11.2018 г. до 21.01.2019 г., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили за преценка на правото на парично обезщетение за безработица през 2019 г., са заличени. Разпореждане на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО № 214-00-965-4 от 17.05.2021 г., с което влязлото в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица е отменено и разпореждане №214-00-965-3 от 17.05.2021 г., с което е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица на С. Х. по подаденото на 28.01.2019 г. заявление с данни за последното правоотношение с [фирма], са издадени във връзка с осъществен последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, предвид установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК]. Подадените от този осигурител данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за С. А. Х. за периода от 27.11.2018 г. до 21.01.2019 г., са заличени и за този период жалбоподателя не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО.

Съгласно становището на съдиите на ВАС - доказателствената тежест за

установяване на положеният труд е на самото лице - така напр. Решение № 2524 от 18.02.2020 г., постановено по адм.д.№ 12220/2019 г. но описа на ВАС.

В този смисъл от страна на жалбоподателя е следвало да бъдат представени доказателства за установяване на обстоятелството, че лицето фактически е осъществявало трудова дейност, която да служи като основание за възникване на основание за осигуряване. В хода на образуваното административно производство е дадена такава възможност на жалбоподателя да представи доказателства и даде информация относно обстоятелствата, при които е упражнявал дейност по трудово правоотношение с [фирма]. Видно от съдържанието на констативния протокол, контролният орган е осъществил с жалбоподателя контакт посредством телефонен разговор, при който, последният е заявил, че в дружеството е изпълнявал длъжност „момче за всички“, работил е за „кратко“. На конкретни въпроси касаещи - точен адрес на извършване на трудовата дейност, лице назначило го на работа, лице изплащало му трудовото възнаграждение и др. жалбоподателят е дал отговор „незнам“ и „непомня“.

В хода на административното производство по отпускане на парично обезщетение за безработица, а и впоследствие в производството по отказа от страна на жалбоподателя, като писмено доказателство е представена единствено Заповед №12/21.01.2019 г. издадена и подписана от работодателя [фирма].

В хода на образуваното съдебно производство са приети по делото наред с всички писмени доказателства и Декларация-съгласие, съдържаща нотариална заверка от 11.07.2017 г. Видно от съдържанието ѝ И. Д. И. е заявил съгласие на представлява дружество [фирма] и като управител и представляващ да се подписва по посочения в декларацията начин.

При сравняване на цитираната нотариално заверена декларация-съгласие в частта на положения подпис на представляващ с този в Заповед №12/21.01.2019 г., се констатира видимо различие и това е основанието да бъде поискано откриване на производство по оспорване на Заповед №12/21.01.2019 г. издадена и подписана от работодателя [фирма].

Тежестта на доказване е възложена на жалбоподателя, доколкото е заявено, че ще се ползва от това писмено доказателство при доказване на своята теза.

По искане на жалбоподателя по делото бе назначена съдебно-почеркова /графическа/ експертиза, със задача към вещото лице да отговори на въпроса: Дали подписът а графа „Работодател" на представеното за изследване Копие на заповед №12/21.01.2019 г. на [фирма] за прекратяване на трудовото правоотношение по договор №15/27.11.2018 г. със С. А. Х.. ЕГН [ЕГН] е изпълнен от И. Д. И. [ЕГН].

Видно от приетата и неоспорена от страните експертиза, която съдът кредитира, изготвена от вещото лице - Д. Г. Г. - експерт криминалист, е посочено, че „подписът в графи „Работодател" на представеното за изследване Копие на заповед №12/21.01.2019 г. на [фирма] за прекратяване на трудовото правоотношение по договор №15/27.11.2018 г. със С. А. Х., ЕГН [ЕГН] не е изпълнен от И. Д. И. [ЕГН].

С оглед на тези обстоятелства и предвид проведеното успешно оборване на доказателствата тежест, съдът намира тезете на жалбоподателя за

неоснователна.

Всяка от страните носи доказателствена тежест да установи фактите, от които черпи изгодни за себе си последици, като в настоящия случай, съдът счита че жалбоподателят не разполага с доказателства да претендира изобщо възникнало и съществувало трудово правоотношение с дружеството [фирма], което е предпоставка/необходимо условие за възникване на осигурителното правоотношение.

Предвид събраните по делото доказателства, в случая административният орган е действал и постановил своите актове съобразно изискванията на относимите законови разпоредби.

Събраните по делото доказателства установяват по категоричен начин, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1 от КСО и не е бил осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО за периода 27.11.2018 г,-24.01.19 г., данните по чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО са заличени от регистъра на осигурените лица, а лицето не разполага с годни писмени доказателства. Лице, което не е доказало, че е извършвало трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице, респективно няма основание за дължимост на осигурителни вноски.

Правното основание за издаване на разпореждане №214-00-965-5 от 17.05.2021 г. на ръководителя на осигуряване за безработица е разпоредбата на чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО. Именно безспорно установеното обстоятелство относно липсата на качеството осигурено лице на жалбоподателя по правоотношение с дружеството [фирма] е основание да му бъде отказано отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО, по подаденото заявление от 28.01.2019 г. с което е сезиран административния орган да извърши преценка.

Предвид това оспореното Решение №1040-21-665/30.06.2021 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град е постановено при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми, поради което следва да бъде потвърдено, а жалбата на С. А. Х. да бъде отхвърлена като неоснователна, необоснована и недоказана.

По делото е направено искане от ответната страна за присъждане на **съдебно**-деловодни разноски. Предвид изхода на спора такива следва да бъдат присъдени в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 71състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Х., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], бл. № 9, вх. Б, ет. 2, ап. 8, чрез адв. К. К., срещу Разпореждане № 214-00-965-5 от 17.05.2021 г. на ръководител на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО поради неизпълнени условията

на чл. 54а от КСО, потвърдено с Решение № 1040-21-665/30.06.21 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град - Т. В..

ОСЪЖДА С. А. Х., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], бл. № 9, вх. Б, ет. 2, ап. 8, да заплати на ТП на НОИ - С. град, сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: